opholde Livet. Denne Uretfærdighed bekæmper Sædelighedsvennerne ikke. Det er det, vi bebrejde dem.

Om Nytten af Kontrollens Ophævelse taler den ærede Forfatter ikke et eneste Ord. Ikke heller om, hvilke ny Livsvilkaar man har tænkt at skabe de prostituerede Kvinder ved det nuværende Systems Ophævelse. Og dog er dette sidste et Spørgsmaal, der i højeste Grad trænger til Svar. Men hvorfor skyde Sædelighedsvennerne al Tid det fra sig? Hvorfor svare de ikke herpaa? Det kunde dog være af Interesse at vide, hvad de tror, der bliver af disse Kvinder. Forf. taler om »Sejre« i England og Italien. — Men hvad er der vundet ved disse »Sejre«? Har man nogen Vished for, at blot *nogle* Kvinder derved er draget bort fra Prostitutionen til mere sædelige Erhverv? Eller vil man maaske paastaa, at Kontrolsystemets Ophævelse i disse Lande har været ensbetydende med den »offentlige« Prostitutions Ophævelse der? Det vil man sikkert ikke. Den drives uden Tvivl lige saa offenlig nu som før. De for kort Tid siden stedfundne uhyggelige Mord i London kaster et tilstrækkeligt Lys derover.

Forfatteren siger endvidere: »Kampen vilde være **staaende endnu** i disse Lande, hvis Federationen havde valgt et bredere Program«. Skal denne Udtalelse betyde, at Kampen er indstillet der? Hvis saa er, saa bliver »Sejren« selv efter Forfatterens Mening betydningsløs, thi foran siges der: »Det er rigtigt, at Ophævelsen af den kontrollerede Prostitution ikke er en Udryddelse af Prostitutionen«; hvis Sædelighedssagens Venner altsaa vil slaa sig til Ro med den Slags »Sejre«, saa maa de være mere beskedne end ønskeligt er for Sædeligheden.

Men, siger Forf., »Sagen er jo den, at *Utugtens Regulering er i særlig Grad demoraliserende.*« At Prostitutionen skulde virke mindre demoraliserende, naar den blev drevet uden Kontrol, herom maa man dog tillade mig at nære en beskeden Tvivl; at den ikke hører op med Kontrollen erkender Forf. jo selv.

Forf. slutter sin Artikel med at sige: »Dette Maal (Prostitutionens Afskaffelse) naas hurtigst og sikrest, naar vi gaa lige løs paa Sagen.« Men det er netop dette, Sædelighedsvennerne ikke gør. Prostitutionen er og bliver et økonomisk Onde, og vil man fjærne dette, maa det ske ad økonomisk Vej og ved Hjælp af økonomiske Midler; al anden Fremgangsmaade vil vise sig at være at gaa uden om Sagen og vil ikke føre til Maalet.

Det er ogsaa kun den snærpede Sædelighed — undskyld det stærke Ord —, den, som ikke tør se Tingen under Øjnene, der vil den statslige Ordning af Prostitutionen til Livs. Det er »den offentlige Velanstændighed«, denne afskyelige Tingest, der nok kan taale Prostitutionen, men blot i Smug, bare skjult, ikke fremme i Dagen under Offenlighedens Tilsyn og Kontrol. Slør over Bristen, Tæppet for Scenen, det er, hvad Sædelighedsvennerne kræve af Samfundet med Hensyn til Prostitutionen. Hvad der foregaar under Sløret, bag Tæppet, det angaar dem ikke, rører dem ikke; blot de ikke ser Fejlen, saa er al Ting saare godt. Hvor minder det ikke om Strudsen, der stikker sit Hoved bag Busken, og saa tror sig sikret mod Fare. —*B*—

* * *

At Federationen har gjort opmærksom paa, at den lovbeskyttede Usædelighed er en Paragraf, som ikke hurtigt nok kan udviskes af en Lovbog, det fortjener den stor Tak for. Et andet er, at hermed er ikke Usædeligheden skaffet af Vejen.

Vi kan derfor ikke andet end være enig med —B— i, at Forkæmperne for Sædeligheden maa stille sig i Socialdemokratiets Rækker, da det er det eneste politiske Parti, der ikke alene gaar saa dybt, at de vende deres Vaaben mod Fattigdommen, som Aarsag til Prostitutionen, men ogsaa, hvad der er en mere positiv Side, har paa deres Program, »Kvindens ligestillelse med Manden«, — thi det alene er Lægedommen.

Først naar hun er Mandens sideordnede, kan hun ikke sælges, hverken i Ægteskab eller i Prostitution; og bliver først begge Køn saa oplyste og højt udviklede, at de forstaar, at kun i den fulde Gensidighed er Sædeligheden, da er vi paa rette Vej. Den Betragtning maa blive os klar; kun de Ægtefolk er de eneste sædelige i Folket, hvis Aand, Hjærte, Sjæl og Legeme er i fuld Sympathi, kun de kan føde en sund Slægt, der har Natur, Villie, ja med et Ord: Livet i sig. *Redaktionen.*

Svar til Hr. Handskefabrikant, Grosserer Carl L. Larsen.

(Nægtet Optagelse i »Kvinden og Samfundet«).

Hr. Redaktør!

I »Kvinden og Samfundet« Nr. 9 for September d. A. har Hr. Handskefabrikant, Grosserer *Carl L. Larsen* offentliggjort et Brev, som han for nogen Tid siden har tilstillet mig privat. I Anledning heraf skal jeg tillade mig at bemærke, at naar jeg har undladt privat at svare paa Hr. Larsens Skrivelse, da er det begrundet deri, at jeg, da jeg fremsatte de ligeledes i ovennævnte Nr. af »Kvinden og Samfundet« citerede Udtalelser, ikke paa nogen som helst Maade nævnede Hr. Larsen som den, fra hvem de oprindelig var udgaaet, lige saa lidt som jeg nævnede den Forening, af hvis Bestyrelse Vedkommende skulde være Medlem. Jeg fandt derfor i Hr. Larsens private Skrivelse ingen Anledning til at meddele *ham*, hvor og naar *han* havde brugt de omhandlede Udtalelser eller hvad *han* skulde have sagt. Da Hr. Larsen nu imidlertid *offentlig* har betegnet sig selv og »Dansk Kvindesamfund« som ramte af mine Udtalelser, skal jeg herved offentlig erklære, at jeg ganske rigtig har sigtet til ham. Endvidere skal meddeles, at jeg sidder inde med Oplysninger, der beviser mine Udtalelsers Rigtighed. Vil Hr. Larsen *aftvinge* mig disse Oplysninger, er det en Selvfølge, at han faar dem, men saa længe Hr. Larsen ikke har gjort noget Forsøg herpaa, skylder jeg den Kilde, hvorfra jeg har Oplysningerne, at holde disse tilbage.

Hr. Larsen skriver, at han er sig bevidst aldrig *offentlig* at have udtalt sig i den af mig paapegede Retning. Jeg spørger imidlertid Hr. Larsen, om han heller ikke *privat* har udtalt sig derom. Skulde Hr.